

Biblioteca Centrului
Regional
Hunedoara-Dava

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Anul XV nr. 738

vineri 17 ianuarie 1964

8 pagini 25 bani

Plenara Comitetului Uniunii sindicatelor din instituțiile de învățămînt și cultură

În ziua de 11 ianuarie 1964 a avut loc ședința plenară a Comitetului Uniunii sindicatelor din instituțiile de învățămînt și cultură.

Ședința plenară a analizat contribuția sindicatelor din instituțiile de învățămînt și cultură pentru îndeplinirea planului pe anul 1963 și sar-

cinile ce le revin în realizarea planului de stat pe anul 1964.

Plenara Comitetului Uniunii sindicatelor din instituțiile de învățămînt și cultură a eliberat pe tov. Ion Nistor din funcția de președinte al Comitetului și a ales în această funcție pe tovarăsa Onița Gilgor.

DISCIPLINA CELOR CE EDUCA

Nu de mult, o învățătoare din raionul Titu, regiunea București, protesta vehement împotriva faptului că a fost pe nedrept criticată. „Nu am întârziat de la ora 10 minute, cum s-a spus — preciza dînsa — ci 7 minute”. Și, supărată foc, cerea să se deschidă o anchetă pentru a se restabili adevărul, iar cel ce a criticat-o „pe nedrept” să fie aspru pedepsit. Cazul acesta constituie desigur o excepție, deoarece, dacă mai sînt cadre didactice care întirzie la ore, se pot număra pe degete, credem, cele care ar fi în stare să nu se simtă vinovate atunci cînd făptuiesc o încălcare — fie și „numai” pentru 7 minute — a unor afit de elementare norme ale disciplinei în muncă.

Cineva spunea o dată că, de fapt, copilul are nevoie mai mult de modele decît de sfaturi. O mie de cuvînte ale educatorului — exprimate în tonalități cele mai blînde sau cele mai aspre — nu conving atît cît faptele lui. Amii mereu corectarea lucrărilor de control curent și în cele din urmă te hotărăști să nu le mai aduci? „Uiti” să organizezi acțiunea pe care ai anunțat-o clasei? Cînd sună de intrare la lecție te afli încă în tramvai sau te faci că n-ai auzit clopoșelul anunțînd sfîrșitul orei? Atunci degeaba vei vorbi școlărilor despre disciplină, despre importanța respectării normelor sale. Ei au înțeles prea bine, din faptele tale, că se poate să spui una și să faci alta. Nu te mira dacă vor proceda la fel ca tine și nici dacă mai tîrziu, în viață, își vor privi îndatoririle în același mod.

Dar intervine aici și o importantă chestiune de etică: cum de mai poate face cineva observații pentru abateri pe care și el le săvîrșește? Cum poate să-l certe pe elev fiindcă a întârziat cînd el însuși a intrat în clasă cu cîteva minute mai tîrziu, cum poate să-i scadă nota pentru că nu și-a scris tema, cînd știe prea bine că nici el nu a adus la lecție materialul didactic necesar, pentru că nu l-a pregătit din vreme? Elevul — cel mai sever judecător al nostru — va înțelege desigur în astfel de situații cît de departe este profesorul lui de a-și face corect datoria. Și bine ar fi dacă în același timp ar simți că niciodată nu trebuie să procedeze ca dînsul...

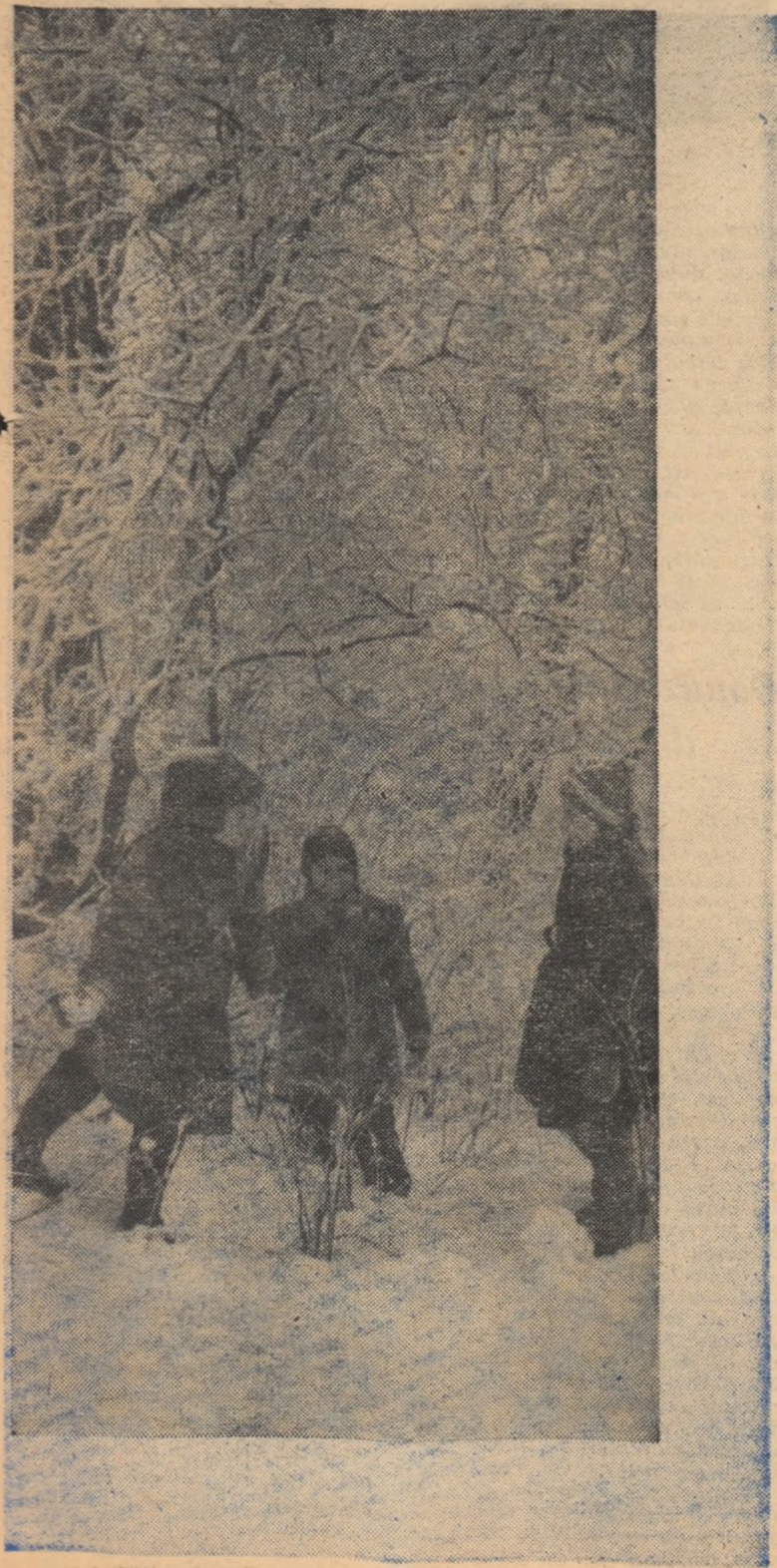
Organizațiile de partid, organizațiile de sindicat, conducerile celor mai bune școli se ocupă stăruitor de educarea cadrelor didactice în așa fel încît acestea să-și facă exemplar datoria. În adunările generale de organizație, în ședințele consiliilor pedagogice, zi de zi în muncă sînt abordate cele mai variate aspecte ale disciplinei cadrelor didactice, sînt căutate și adoptate soluțiile cele mai eficiente de rezolvare a problemelor de această natură. La Școala de 8 ani nr. 5 din Capitală și în multe alte școli, lupta pentru întărirea disciplinei în rîndul elevilor a început — pe bună dreptate — prin eforturile depuse pentru a se realiza o disciplină fermă în rîndul cadrelor didactice. Și nu este vorba aici numai de preocuparea pentru aspectele foarte evidente pentru elevi, cum ar fi cele despre care am vorbit mai sus. În cele mai multe școli stau în atenția colectivului de conducere, a organizației de partid și sindicale și alte aspecte, mai puțin sesizabile de către elevi, dar concludente pentru modul în care învățătorii și profesorii își înțeleg datoria față de școală și față de organizațiile obștești, pentru promptitudinea cu care își îndeplinesc fiecare sarcină. Această preocupare decurge din înțelegerea faptului că atitudinea disciplinată sau nedisciplinată în muncă este strîns legată de calitatea acestei munci. Cel

care întirzie la serviciu, în predarea lucrărilor, cel care înțelege cu greu că e necesar să îndeplinească o sarcină sau alta etc. este de obicei unul din cei mai puțin activi, mai puțin îndreptății să se laude cu aportul lui la îndeplinirea planului de activitate. Este foarte semnificativ în acest sens ceea ce ne-a relatat un profesor de la Școala generală de 8 ani din comuna Bărbătești, raionul Gilort. La o lecție deschisă de limba romînă, în timp ce activitatea cu clasa era în toi, ușa încăperii se deschide și în cadrul ei apar pe rînd șase profesori întirziați. Urmează obișnuitele căutări de locuri, plecarea după scaune pentru cei rămași în picioare etc. Atenția generală este tulburată. Elevii cu care se ține lecția deschisă pot fi readuși cu greu la gradul de concentrare inițial. Apoi lecția continuă. Dar în timp ce majoritatea celor de față urmăresc cu atenție desfășurarea ei și își notează observațiile, unii, printre care și cîteva din noii veniți, stau și privesc, sau mai bine zis doar stau. La discutarea lecției deschise și a referatului, pe marginea căroră s-au spus lucruri foarte interesante, ei n-au de exprimat nici o părere. Cînd se fac propuneri pentru îmbunătățirea activității cercului pedagogic, n-au nimic de adăugat. Iar cînd li se cere să facă recenzia unei cărți de curînd apărute sau să îndeplinească alte sarcini legate de munca în cercul pedagogic, încearcă să se strecoare. Nu este de mirare că și în clasă asemenea profesori desfășoară o activitate necorespunzătoare: este rezultatul logio al pasivității lor, al lipsei de disciplină și al dezinteresului pentru perfecționarea propriei pregătiri.

La o recentă ședință a consiliului pedagogic de la Școala medie „Mihail Sadoveanu” din Capitală, în care s-a citit un referat bun și s-au pus în discuție o serie de probleme importante ale muncii, unii profesori au deranjat continuu ședința, vorbind permanent cu cei din jur sau găsindu-și alte ocupații. A fost necesar ca directorul să bată de multe ori cu creionul în masă pentru a se face cît de cît liniște. Tulburătorii ședinței au fost tocmai cei care rămîn de obicei surzi la îndemnul conducerii școlii pentru respectarea cerințelor, pentru împlinirea pînă la capăt a îndatoririlor lor.

Atitudinea unor asemenea cadre arată că organizația de sindicat are datoria să li se adreseze mai des, ajutîndu-i să devină niște oameni disciplinați în toate împrejurările, să participe cu interes la viața școlii, la rezolvarea problemelor acesteia. Nu ar strica dacă s-ar discuta mai frecvent în adunările membrilor de sindicat, la gazeta de perete etc. și problemele disciplinei în muncă, dacă atunci cînd se analizează cum se achită unul sau altul dintre membrii organizației sindicale de sarcinile profesionale și obștești, s-ar zăbovi mai mult și asupra acestui aspect al activității lui.

Disciplina comunistă în muncă, grija de a rezolva toate problemele la timp și cît mai bine este o trăsătură caracteristică a omului nou, devotat misiunii ce l-a fost încredințată, de fapt a omului pe care se bazează școala în îndeplinirea complexelor ei sarcini. Fiecare învățător și profesor este chemat să manifeste această grijă, oferînd elevilor un bun exemplu și școlii serviciu pe măsura așteptărilor. Fiecare organizație de sindicat și fiecare colectiv de conducere din școală trebuie să lupte pentru ca respectarea disciplinei să devină o chestiune de onoare a tuturor cadrelor didactice.

Și arta teatrală înseamnă cultură

Punind, la o întâlnire cu elevii unei clase mijlocii, întrebarea dacă este cineva în sală care n-a fost niciodată la teatru, copiii au izbucnit în ris. Probabil din cauza naivității disimulate a întrebării, ori poate pentru că li se părea absurd să fii străin de această aleasă petrecere cetățenească. În fapt, teatrul intră în viața lor spirituală la vârsta când încă nu-l pot percepe ca o manifestare distinctă de artă și-i atrage apoi tot restul vieții cu farmecul său tainic și irezistibil.

În sistemul de cunoștințe cu care școala contribuie esențial la formarea culturii generale a viitorului cetățean și la dezvoltarea personalității lui sînt prevăzute informații importante despre genul dramatic (în clasa a VIII-a se dedică însăși teoriei dramaturgiei de ore), ori cu privire la locul teatrului în ansamblul fenomenului cultural („Istoria României” îi consacra, în clasa a XI-a, câteva paragrafe). E firesc. Hotărîrea de partid și de stat cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală determină drept sarcină fundamentală a școlii creșterea unui tineret multilateral pregătit și include, în factorii care concurează la această dezvoltare multilaterală, și educația estetică. Pregătirea pentru înțelegerea felurilor de artă, munca uneori modestă dar stăruitoare și eficientă pe care o duc profesorii de literatură, de muzică și desen, unii diriginți, instructori ai formațiilor artistice amatoare din școală și alți factori, îl introduce pe elev în terenul extrem de vast și fertil pentru gândirea al culturii artistice și aprind în sufletul copilului acea scînteie deosebită care se numește gust.

Datorită condițiilor în care se desfășoară revoluția culturală din țara noastră, ritmului și tehnicii moderne, ample cu care se difuzează bunurile spirituale, copiii iau contact masiv cu anumite domenii de artă încă înainte ca școala să fi putut acționa asupra facultății lor de a discerne și, în general, înainte ca instituția școlară să poată interveni în vreun fel în călăuzirea lor estetică. Așa se întâmplă, de pildă, cu teatrul și cinematograful. Problema nu e în programul de învățămînt să se prevadă ore de teatru și cinema, ci ca în însăși procesul instructiv-educativ să se țină seama pregnant de realitatea implicată. Lecția de istorie despre răscoala pandurilor lui Vladimirescu se poate întări substanțial ca eficiență dacă se însoțește cu vizionarea filmului românesc Tudor, după cum cunoștințele despre opera lui Alexandru s-ar consolida mult mai eficient dacă elevii vor fi puși în contact cu spectacolul lăsat în carnaval. Expunerile despre opera lui Mihail Davidoglu capătă un suport temeinic prin prezența elevilor la spectacolul *Cetatea de foc*. Cu asemenea prilejuri, discuția condusă de către un profesor îndemnat și cu dragoste de artă valorifică lesne, pe lângă mobilurile strict didactice ale unei asemenea acțiuni, și rațiunile ei estetice, deschizînd o poartă spre un tărîm nou și făcînd să înmugurească ideea de opinie critică cu privire la artă.

Fără îndoială, multe școli și mulți pedagogi pot furniza numeroase exemple de acest fel și re-lata că tocmai astfel au și procedat, că în școală există și o echipă de artiști amatori și că se merge în grup la teatrul dramatic sau la cel de păpuși. Totuși, realitatea școlară și programa de învățămînt lasă impresia că școala păstrează încă unele retențe în ce privește, să zicem, domeniul culturii teatrale și că se mai lipsește deocamdată de

unele posibilități în cultivarea artistică a elevului.

Este, de pildă, interesant de observat că despre teatru în cei doisprezece ani de școală, se vorbește la lecțiile de literatură (exclusiv despre dramaturgie) și la lecțiile de istorie, în capitolele despre dezvoltarea culturală (aici teatrul e privit numai ca instituție culturală). Dar, după cum bine se știe — și copiii o constată ei înșiși încă înainte de a veni la școală — teatrul se exprimă plener, definitiv prin spectacol. Natura însăși a teatrului o constituie contopirea a două arte, poezia dramatică și pantomima. Lecțiile de literatură fac abstracție de reprezentarea teatrală și nu pomenesc niciodată, cînd analizează creații dramaturgice, despre faptul că acestea au ajuns la cunoștința născătorilor și au rămas în istoria literaturii de regulă după ce au cunoscut verificarea și consacrarea scenei prin actori și regizori; lecțiile de istorie nu pomenesc de asemenea decît despre mișcarea teatrală în ansamblul ei. Artă teatrală scapă deci deocamdată preocupărilor școlii. O citime neînsemnată de efort suplimentar — din partea autorilor de manuale și a pedagogilor — poate duce la completarea și a acestui aspect al culturalizării prin mijlocirea școlii. Dacă în examinarea biografiei și a activității lui Cezar Bolliac (de exemplu în orele de literatură din clasa a IX-a) se notează și faptul că a fost unul din cei dintîi critici teatrali, militînd pentru înființarea unui teatru național; dacă în discutarea creației dramatice a lui Vasile Alecsandri se are în vedere și însemnătatea legăturilor sale cu teatrul vremii, cu Matei Millo care l-a inspirat în crearea „cantațonelor”; dacă în studiul asupra personalității lui Camil Petrescu, sau Victor Ion Popa, sau Al. Davila se notează și însemnătatea lor ca oameni de teatru teoreticieni, regizori, conducători de teatre — se face o introducere subtilă în istoria națională a acestei arte străvechi și se deschide o fereastră spre înțelegerea mai adevărată a teatrului ca fenomen artistic specific.

Sînt numai cîteva exemple, expuse sumar, dar chestiunea ar merita desigur o discuție mai amplă. Nu există primejdia ca absolventul de școală medie să rămînă pe viață cu impresia că teatrul e exclusiv un gen literar pentru că i s-a vorbit în clasă numai despre dramaturgie, desprinsă totdeauna de maten normală căreia i-a fost destinată. E posibil însă ca școala să găsească mijloace noi pentru a îmbogăți noțiunile de cultură artistică pe care le capătă elevul și să ajute cu o modalitate nouă la înrîurirea pozitivă a spectatorului și la formarea culturii sale. Trebuie să se țină neapărat seama de elev ca de un spectator de teatru. Nu se poate viza, în școala de cultură generală, în fiecare elev un artist virtual, după cum lecțiile de matematică nu pot presupune, în fiecare elev, un om de știință potențial — și este evident că cerințele unor specialiști cu privire la hipertrofierea programei de învățămînt într-un sector sau altul (așa cum au fost formulate cîte o dată în discuțiile despre școală) pierdeau din vedere ansamblul și sensul școlii de cultură generală. Dar nici nu se poate ignora faptul că fiecare elev este un spectator real de teatru și cinematograful — așa cum nici profesorii de limbă și literatură nu-l ignoră pe elev ca cititor real de beletristică.

Omul cult din societatea noastră nu se poate lipsi de teatru, de această manifestare colectivă care-l atrage direct în procesul viu

al creației artistice și reconstituie cu oameni vii realitatea. Luînd parte la reprezentațiile teatrale, tînărul ia contact cu marile idei și probleme ale timpului prin mijlocirea unei arte a cărei complexitate ocazională relații multilaterale cu cultura vremurilor trecute și a prezentului. Căci teatrul organizează viziunea spectatorului nu numai asupra spiritualității unei epoci, ci și asupra culturii ei materiale; pe de altă parte, cel mai adesea cunoașterea unei opere dramatice pe scenă înseamnă cunoașterea unui moment esențial al culturii artistice universale. Shakespeare este, neîndoios, un asemenea moment, reprezentînd cu forță Renașterea engleză, după cum Caragiale este o culme a realismului critic românesc și incontestabil cel mai mare umorist al nostru. Cunoștința copilului, a adolescentului, cu teatrul — care se săvîrșește oricum, inevitabil — ar putea fi consolidată cultural și estetic într-un chip mai specific, mai conform cu natura reală a acestei arte — deci mai temeinic — prin ajutorul școlii.

Se pot face în acest sens și unele sugestii concrete. Prezența teatrului ca istorie și modalitate artistică în manuale și în programa școlii de cultură generală e o problemă aparte, care cere o dezvoltare specială. Dar vizionarea colectivă de spectacole reprezentative urmate de discuții sub în-

drumarea profesorului e o metodă care ar merita generalizare. Introducerea unor ore de istorie, teorie și practică scenică în programa școlilor pedagogice, tînînd seama că majoritatea profesorilor de la sate și din orașele fără instituții teatrale devin instructori artistici ai echipelor de teatru amator ori ai brigăzilor artistice, s-ar cuveni luată în studiu inițierea unui seminar de teatru, cu manifestări experimentale în facultățile de filologie o propunere care se înlemeză pe precedente reușite. Dezvoltarea într-un chip sistematic și cu o bună îndrumare centrală a teatrului amator școlar, (care se practică oricum, numai că fără continuitate și cu rezultate întâmplătoare, cu un repertoriu selectat după criterii adecvate, ar fi cit se poate de profitabilă. Se mai întâmplă azi, prin unele locuri, să se cheltuiască mult timp, energie și cîteodată, din păcate, chiar inspirație sinceră pentru organizarea unor reprezentații cu totul nefericite de serbare școlară, în care crăiese cu păr de cineră și pitici cu bărbi de vată transpiră spăimoși pentru a rostii strofe spelbe croite de autori ocazionali locali. Alte ori se fac incursiuni așijderea în cumplite acte de tragedie scoase fragmentar din manualul de limba franceză. Nu s-ar putea oare ca aceeași cantitate de strădanie să fie îndreptată spre punerea în scenă, cu elevii, a unor

momente sau chiar piese întregi, reprezentative, din repertoriul românesc studiat la orele de literatură? Dacă în București, de pildă, studenții claselor de regie și actorie de la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale” ar lua sub patronaj artistic cel puțin cîteva centre școlare s-ar putea, cred, realiza o frumoasă, pilduitoare experiență și din punct de vedere al tînutei spectacolelor. Organizarea unor expuneri facultative ale oamenilor de teatru la clasele mari, inițierea unui curs liber de introducere în problemele teatrului, la Institutul „I. L. Caragiale” pentru tineretul școlar din Capitală și altele, pot constitui, în traducerea lor practică, un început de intervenție necesară în sprijinul amplificării orizontului cultural al tuturor celor pe care școala îi pregătește pentru viață, a căror sete de frumos e stimulată de organizarea societății noastre actuale și caută a fi satisfăcută de întreaga noastră civilizație socialistă.

Neîndoindu-ne că una sau alta din sugestiile de mai sus e amenabilă și că ele ar putea fi înlocuite (ori completate) cu multe altele la fel de (sau mai) eficiente. Totul e să luăm efectiv în considerare problema, cu conștiința că ea nu provine dintr-o pornire subiectivă, ci dintr-o necesitate a vieții.

VALENTIN SILVESTRU

Scenă din spectacolul „Noaptea e un sîrmeț bun” prezentat de Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” din Capitală.

De vorbă cu oameni ai școlii despre RECREAȚII

Recent, gazeta noastră a întreprins un raid-anchetă prin câteva școli. Tema lui: recreațiile. Sau, mai concret, cum sînt respectate acestea cum se desfășoară ele, ce măsuri iau școlile pentru ca disciplina și comportarea bună, învățarea, să fie respectate și în timpul jocului liber, inițiat după fantezia copiilor — cu alte cuvinte, pentru ca educația să nu se întreprindă în acest fragment de timp al recreației.

Se respectă în totul timpul recreației?

— Noi știm că pauza de zece sau douăzeci de minute care desparte între ele unele de altele — și a școlii de recreație, săvârșită în Cluj, directorul Școlii medii nr. 2 din Capitală — este foarte necesară elevilor. De ce este foarte de interes să dăm cîntecul de minune al școlii — intelectual, de atenție, de concentrare, elevii are nevoie de o pauză de mișcare, de relaxare, ca să și poată impune în toate activitățile pentru un nou clip și o altă urmează. Apoi, recreația este necesară și pentru profesorii clasei, pentru pregătirea materialului didactic cu urmează a fi folosit la lecția următoare, pentru pregătirea elevilor în vederea acestei lecții. Și să nu uităm nici pe profesori. Și ei au nevoie de o pauză între două lecții și pentru odihnă și pentru prestare înaltă de ce noi vedem ca timpul recreației să fie respectat integral, ca profesorii să și încheie lecția îndată ce sînt.

Am stat de vorbă și cu directorul Școlii generale de 8 ani nr. 5 din Alexandria, tovarășul Ioan Negriță.

— Da — de a răspunde acestei — acum recreațiile sînt respectate integral și la noi în școală. Dar a fost nevoie să dăm pentru asta o adevărată campanie, căci mulți profesori știrbeau din timpul de odihnă dintre lecții, reducându-l la patru-cinci mi-

nute. De ce? Din motive felurite. Unii se antrenau în timpul orei în cine știe ce discuții literarice, sacrificînd un timp prețios pe care îl recuperau apoi lipsindu-i pe elevi de odihnă. Alții, din cauza insuficienței pregătiri pentru predare, nu puteau, cum se spune, să se „încodreze în timp”. Ne-am dat seama că situația aceasta are urmări defavorabile asupra randamentului muncii din școală și de aceea am luat toate măsurile ca să o înlăturăm. S-a discutat individual cu profesorii care știrbeau recreațiile, s-a discutat și în sedința consiliului pedagogic. Ne-a venit în ajutor și organizația sindicală prin articole publicate în gazeta de școală a colectivului didactic. Apoi, cînd lucrurile s-au îndreptat, toți profesorii și-au dat seama că astfel se lucrăază cu o clasă de elevi care nu auvî posibilitatea să se reconfoarte în timpul recreațiilor și astfel cu o clasă care între o oră și alta abia a avut timp să și arunce cele necesare pe banca în timp ce înainte copiii erau chiar de la începutul orelor obosiți și lipsiți de interes, acum sînt mai vii, gata de lucru, cu mintea ageră.

Un lucru foarte important: supravegherea copiilor

Discuțiile pe care le-am purtat cu directorul Școlii medii nr. 2

din Capitală și cu directorul Școlii generale de 8 ani nr. 5 din Alexandria ne-au arătat că însemnătatea recreației este în general înțeleasă. Acest lucru nu este însă suficient. Recreația mai trebuie și să se desfășoare în condiții bune. Este foarte important ca acest fragment de timp să fie bine organizat și să aibă un conținut educativ — și aceasta cu atât mai mult cu cît elevii, de la cei mai mici pînă la cei mai mari, plini de o inepuizabilă energie și fantezie cînd e vorba de joacă, sînt inclinați nu e dată să întrecă măsura.

— Li urmăresc deseori pe elevii noștri — ne-a spus directorul Școlii medii nr. 3 din Capitală, tov. Constanța Popescu — cînd ies din clasă. În câteva secunde curtea se umple de larmă, de strigăte, de veselie. Nu mai știu ce să facă spre a și satisface că mai deplina dorința de mișcare: alergă, sar, se cațără, se fugăresc, își fac vînt de la cine știe ce înălțime. Uneori, în tureșul jocului, se imbrîncesc unii pe alții sau, aprinși, se iau la hărță. Nu-i putem lăsa, deci, fără supraveghere. Este foarte necesară prezența în mijlocul lor a pedagogului. Nu ca să-i „muștrulăscă”, dar pentru ca, stîndu-l aeolo, elevii să păstreze și la joacă măsura cuvenită.

Din recunoașterea acestei necesități, în toate școlile a fost organizată supravegherea recreațiilor de către profesori. Nu prețindem însă această supraveghere a fost asigurată în mod judicios. Discuțiile pe care le-am purtat în cadrul raidului nostru cu unii directori de școli, cu o serie de profesori, ne-au arătat că pe alocuri se vedește o înțelegere greșită a ceea ce însemnă supravegherea recreațiilor. Mai mult chiar: măsurile luate de Ministerul Învățămîntului pe această linie au fost interpretate greșit.

Să nu-i supraîncărcăm nici pe profesori, nici pe elevi

A existat bunăoară o vreme cînd la Școala medie nr. 27 din București profesorii erau chemați să supravegheze recreațiile în ziua în care ei înșiși nu aveau ore. La ce a dus această situație? Firește, la irosire de timp pentru profesori, cărora li se răpeau ore prețioase din timpul destinat pregătirii lecțiilor, studiului individual, odihnei. În alte școli, de exemplu la Școala generală de 8 ani nr. 165 din Capitală, se proceda altfel. Ca urmare a proastei organizări, unor profesori le revenea sarcina de a supraveghea recreațiile de cîte 2-3 ori pe săptămînă, fapt care îi împiedica să și rezolve bine celelalte sarcini pe linie profesională. Ba, în unele locuri, profesorului care supraveghea recreațiile îi erau puse în spate, în ziua respectivă, și o serie de sarcini administrative sau de alt ordin pe care conducerea școlii nu avea timp să le rezolve. Rezultatul? Profesorul respectiv era ocupat permanent ziua întreagă: oimineața era de servi-

In recreație

ciu pe școală (căci, pe lângă supravegherea recreațiilor, se transforma într-un adevărat „trepăduș” al directorului), după-amiaza — ore, în continuare — cîte o ședință. Profesorul ajungea acasă tirziu, epuizat, obosit, fără puterea de a se mai pregăti pentru a doua zi și fără timpul necesar pentru studiu.

Unii directori, vrînd să evite această supraîncărcare a profesorilor, au ajuns să-i supraîncarce... pe elevi. La școlile generale de 8 ani nr. 177 și nr. 181 din Capitală, de exemplu, li se încredința elevilor mai mari, cu rîndul, sarcina de a-i supraveghea pe colegii lor mai mici în recreație. Nu-i greu de presupus la ce rezultate a dus această „măsură”: cei mari erau lipsiți de posibilitatea de a se recrea ei înșiși, iar cei mici rămîneau de fapt nesupravegheați, căci prezența pedagogului nu poate fi înlocuită.

Toate aceste practici s-au resimțit, desigur, în buna desfășurare a procesului instructiv-educativ. În unele cazuri a scăzut nivelul lecțiilor. În altele, pentru că supravegherea recreațiilor a fost lăsată numai pe seama elevilor, disciplina din școală a început să lase mult de dorit.

Și aici planificarea își spune cuvîntul

Îndrumate de secțiile de învățămînt, majoritatea școlilor au luat măsuri concrete pentru mai buna supraveghere a recreațiilor. S-a început chiar de la planificarea mai judicioasă a muncii fiecărui profesor.

— În primul rînd — ne-a spus directorul Școlii generale de 8 ani din comuna Suhafa, raionul Zimnicea, la întocmirea planului general al școlii am ținut seama ca sarcina de a supraveghea recreațiile să nu răpească din timpul liber al profesorilor. De aceea, de supravegherea recreațiilor se ocupă numai profesorul care în jumătatea de zi respectivă este în școală. În unele zile există și cîte doi profesori care supraveghează cu schimburi recreațiile. În funcție de prezența lor în școală la primele sau la ultimele ore de curs. Dacă, bunăoară, un profesor are într-o zi numai două ore, am considerat că nu este just să rămînă pînă la sfîrșitul zilei în școală pentru a supraveghea recreațiile. Acest lucru îl poate face un alt profesor, care are ore mai tîrziu.

La programarea profesorilor pentru supravegherea recreațiilor

lor și-a spus cuvîntul și grupa sindicală din școală. Ea a văgheat ca profesorii să nu fie supraîncărați și ca întregul colectiv didactic să fie antrenat în această acțiune, a consultat orarul spre a vedea cînd anume trebuia să primească această sarcină fiecare profesor în parte, a discutat cu ei cerîndu-le părerea asupra zilei cînd o pot îndeplini. Profesorii înșiși declară acum că, prin felul cum s-a rezolvat această problemă în școala noastră, au mult de cîștigat. Fără a fi deloc supraîncărați, au totuși posibilitatea de a cunoaște mai bine pe elevi, pot auzi păreri ale lor în probleme care ies din cadrul strict al lecțiilor.

Elevii își aduc și ei contribuția

Dar oare elevii înșiși nu pot primi și ei unele sarcini privind buna desfășurare a recreațiilor? Adresînd această întrebare tovarășei N. Jumară, directoroa Școlii generale de 8 ani din comuna Mosteni-Voevoda, raionul Alexandria, am primit un răspuns pe de-a-ntregul afirmativ.

— Sigur că pot — ne-a spus tovarășea Jumară. Numai că acest lucru trebuie organizat cu atenție, ca să nu-i lipsim nici pe ei de posibilitatea de a se recrea.

Bunăoară, astăzi răspunde de supravegherea recreațiilor profesorul Stelian Marin. Ce face el în calitate de care o are? Este atent, în primul rînd, să nu se producă dezordine. Stă în mijlocul elevilor și îi ajută pe unii — mai ales pe cei mai mici — în organizarea unor jocuri. Vedeti, în prima recreație s-a desfășurat un foarte amuzant „Joc cu bufgări de zăpadă”.

De ce sarcini au elevii de serviciu? Au grijă ca tabla să fie curată, să fie cretă, duc materialul didactic folosit și îl aduc pe cel necesar pentru ora următoare. Ajută de asemenea profesorului în supravegherea momentului ieșirii din clasă, al intrării. Încredînd elevilor, pe rînd, astfel de sarcini, în afară de faptul că dăm profesorului un ajutor, contribuim și la educarea elevilor. Faem să le crească încrederea în forțele proprii, în capacitatea lor, le stimulăm spiritul de inițiativă, de răspundere, curajul, hotărîrea. Îi obișnuim ca ei înșiși să fie disciplinați, corecți, punctuali, să aibă o atitudine cuviincioasă.

Părerile exprimate de cei cu care am stat de vorbă în cadrul raidului vădesc o înțelegere justă a recomandărilor Ministerului Învățămîntului. Ele vor contribui desigur, la lămurirea celor care se mai întrebă dacă supravegherea recreațiilor trebuie sau nu să fie încredințată profesorilor și cum să se organizeze ea. Părerile exprimate mai sus evidențiază în mod just, că trebuie arute în vedere două aspecte: în primul rînd să se asigure rolul educativ al recreației, prin prezența profesorului în mijlocul elevilor, iar în al doilea rînd, aceasta să se realizeze fără a-i supraîncărca pe profesori, fără a le răpi din timpul destinat pregătirii profesionale.

M. ROBEA

Zăpada adaugă jocurilor o nouă și mare bucurie

O întâlnire cu scriitorii pentru copii

Predind limba română elevilor din clasa a IV-a experimentată de la Școala medie „Filimon Sirbu” din Capitală, caut să găsească forme și procedee cât mai variate, să organizeze activități atractive, așa încât studiul limbii române să devină din ce în ce mai drag elevilor, să le formeze tuturor o exprimare corectă și frumoasă, să le dezvolte gustul pentru citirea operelor literare și posibilitățile de înțelegere a celor citite. În acest scop acord interes nu numai orelor de lectură, ci și organizării unor activități în afară de clasă. Ca urmare, majoritatea elevilor mei și-au alcătuit bibliotecile personale și au citit multe povestiri din literatura clasică pentru copii și din scrierile actuali. Au început să aleagă cu grijă cărțile pe care le citesc și, în discuțiile pe care le avem, își manifestă preferințele pentru diverși scriitori sau diverse opere, fac aprecieri personale și pun — la nivelul înțelegerii lor — întrebări în legătură cu procesul creației artistice.

În ultimul timp, mulți din elevii mei din clasa a IV-a și-au exprimat dorința de a cunoaște pe scriitorii preferați. Ca să le satisfac curiozitatea și, mai ales, ca să le stimulez interesul pentru lectură, le-am propus să organizăm o întâlnire cu unii dintre scriitorii pentru copii. Discutând eu clasa, mi-am dat seama că majoritatea elevilor doresc să se întâlnească cu scriitorii Ion Brad, Octav Păncu-Iași și Mircea Sintimbreanu, ale căror lucrări le-au citit cu deosebită plăcere. Am fost de acord cu propunerea lor și i-am îndemnat să se pregătească serios pentru această întâlnire, citind cât mai multe din scrierile celor pe care urmau să-i invite în școală, memorând versuri, formulându-și întrebările care îi preocupă sau propunerile pe care doresc să le facă. Am citit și în colectiv, în orele de lectură, unele povestiri și versuri și, în general, am precizat prin discuții cu elevii principalele teme ogândite în acestea. Astfel în scurt timp elevii s-au familiarizat cu lucrările scriitorilor pe care ne hotărâsem să-i invităm.

Înainte de a fixa ziua întâlnirii și de a face invitația, am înștiințat conducerea școlii asupra celor ce am plănuț. Aceasta a fost întru totul de acord cu noi și, socotind că ar fi mai interesant și mai instructiv dacă s-ar lărgi cadrul acțiunii prin participarea tuturor claselor IV—VII din școală, a hotărât să le includem și pe acestea. Măsura aceasta i-a bucurat pe elevi și a fost pentru ei un îndemn de a se pregăti și mai bine pentru întâlnirea cu scriitorii.

Tovarășii Ion Brad, Octav Păncu-Iași și Mircea Sintimbreanu au răspuns cu multă bunăvoință la invitația noastră și au venit cu bucurie în mijlocul elevilor din clasele IV—VII, care îi așteptau cu emoție în sala de festivități a școlii. Când tovarășa directoare i-a prezentat copiilor, în sală s-a lăsat o liniște deplină. Până și cei mai zburdalnici elevi au rămas nemișcați, dornici să cunoască pe cei care, cu scrierile lor, le înfrumusețează copilăria, dând aripi fanteziei și înobilându-le sentimentele umane. Plini de atenție au ascultat cuvântul oaspeților, care le-au vorbit despre scrisul lor, le-au citit, le-au povestit și le-au spus versuri.

Au luat apoi cuvântul copiii înșiși, începând cu elevii mei din clasa a IV-a. Ei au mulțumit scriitorilor, arătându-le că le cunosc de mult lucrările și că așteptau cu nerăbdare să-i vadă. Un elev din clasa a V-a B a spus, adresându-se poetului Ion Brad: „Noi, pionierii, sintem mândri că ați scris în poeziile dumneavoastră despre noi. Am ales din versurile d-voastră poezia „Cravata roșie”, pe care aș vrea să v-o recit”. Și elevul a recitat cu emoție și însuflețire versurile.

Vorbind cu scriitorul Mircea Sintimbreanu, elevii i-au povestit că au citit recent cartea lui „Extemporalul”, ca și alte povestiri ale sale în care este înfățișată viața de toate zilele a școlarilor. „În paginile cărților dvs. — a spus unul din elevi — găsim multe exemple demne de urmat, iar faptele negalabe pe care le zu-

grăviți ne arată de ce lucruri trebuie să ne ferim”. Mulți copii l-au rugat pe tov. Sintimbreanu să le spună de unde cunoaște atât de bine gândurile și faptele lor, încât le înfățișează cu atita exactitate în schițele și povestirile sale. Aflind că scriitorul este și profesor elevii au dobândit răspunsul la întrebarea pusă. Apoi ei au făcut scriitorului o serie de propuneri. Între altele, un elev din clasa a IV-a l-a rugat să scrie scenele pe care copiii să le joace la serbările și săzătorile lor.

Tovarășului Octav Păncu-Iași o elevă i-a mărturisit, cu obraji îmbujorați de emoție: „Am citit aproape toate povestirile scrise de dvs. și multe din ele, făcându-mă să rid în hohole, m-au învățat în același timp cum să mă port în viață. În chip deosebit mi-a plăcut „Albă ca zăpada și... cei șapte ani de acasă”. Vă mulțumesc pentru tot ce-am învățat din scrisul dvs.”.

Elevii din clasa a VII-a i-au întrebat pe scriitorii la ce vîrstă au început să scrie, cum reușesc să cunoască viața și dorințele copiilor, s-au informat asupra planurilor lor de creație și au pus în discuție, totodată, unele probleme mai generale privind, de exemplu, datoria scriitorului, soopul pe care trebuie să-l urmărească acesta în operele sale etc.

Oaspeții au răspuns cu plăcere și pe înțelesul copiilor la toate întrebările care li s-au pus, au arătat ce cărți noi plănuiesc să scrie pentru copii și și-au exprimat dorința de a mai vizita școala noastră.

Întîlnirea va rămîne neștearsă în amintirea elevilor. Toți au învățat multe din această întîlnire, care a fost o lecție bogată și instructivă. Contactul direct cu scriitorii a făcut să crească interesul copiilor pentru lectură și a contribuit la o mai bună înțelegere a celor citite.

RODICA SEPETEANU
învățătoare
Școala medie nr. 32 București

La o oră de dictare în clasa I a Școlii de 8 ani nr. 122 din Capitală

Un om foarte ocupat

În cancelarie, profesorul Dornescu își face apariția trăgîndu-și sufletul, cu câteva secunde înainte de a suna de intrare. Aproape mașinal își agață haina în cui și, fără a-și mai controla ținuta, fuge în clasă. Când clopoțelul anunță sfîrșitul orelor de curs, la fel: iese imediat din clasă și nu zăbovește pe nicăieri. Dacă vreun elev îl oprește pe culoar să-l întrebe ceva, îl expediază repede, căci n-are timp: se grăbește să-și ia haina și servieta și s-o zbughească pe ușa cancelariei, ca întotdeauna.

— Sint grozav de ocupat — se plînge în fugă, în dreapta și în stînga.

Și așa este. Acum, de exemplu, se grăbește acasă, căci îl așteaptă 3 elevi pe care, dacă nu-i meditează, precis că-i va lăsa corijenți severul său prieten de la Școala generală de 8 ani nr. 14. După ce va termina ora cu ei, va fugi în strada Eminescu, la domiciliul unui elev din clasa a XI-a, căruia îi dă de asemenea lecții particulare.

Deunăzi, la ședința consiliului pedagogic, a ajuns spre sfîrșite.

— Vă rog să mă scuzați, am avut ore la Școala nr. 3.

— N-ai terminat cu ele? — se interesează parcă puțin enervat, tovarășul director. Dacă-mi aduc bine aminte, era vorba doar de o suplînire de 3 săptămîni.

— Suplînirea aceea era la Școala nr. 2. Cu ea am terminat de vreo zece zile. Dar de o săptămînă am alta, la Școala nr. 3; profesorul de matematică de acolo a intrat în concediu medical... Trebuia suplîniri de cinera...

Se alcătulește orarul pe trimestrul II.

— Tovarășe Dornescu, spune-mi în ce zile și la ce ore îți pui meditațiile. Văd că ești trecut cu clasele a VI-a, a VII-a și a VIII-a. Ai aici mulți elevi cu note slabe.

Profesorul Dornescu scoate din buzunar un carnet pe care îl deschide, fără chef, la o pagină anume. Aici sint notate toate obligațiile lui permanente, pe zile și pe ore: lecții în școala lui de bază, suplîniri la alte școli, meditații particulare... Foaiă este împînzită cu notații, semn că profesorul stă cam prost cu timpul. Se uită și iar se uită în carnet, cercetează fila înăurcată cu sarcini aducătoare de venituri și spune:

— Nu, nu pot mai mult de o oră pe săptămînă, prin rotație pentru toate aceste clase. Atunci

notează: sîmbătă de la orele 14 la 15, prof. Dornescu, meditații la matematică.

— Te-am chemat, tovarășe Dornescu să discutăm lecțiile dumitale la care am asistat astăzi. Ia toc.

Și directorul începe apreciind buna pregătire de specialitate a profesorului, experiența lui îndelungată la catedră, care îi dau posibilitatea să folosească cu ușurință în predare variate metode și procedee.

— Totuși, îi spune directorul, toate lecțiile pe care le-ai ținut astăzi au avut numeroase scăpări.

— ??

— Da, da. Uite, la calculul referitor la venitul gospodăriei colective elevul de la tablă a greșit împărțirea. De fapt, de aceea s-a și obținut rezultatul acela care i-a pus în incurcătură pe școlari atunci cînd a fost vorba să se folosească de el în celelalte operații matematice. Cel puțin școlarii mai slabi la carte, sau de prin ultimele bănci s-au împotmolt de-a binelea. Dar dv. n-ați observat greșeala elevului și uite ce dificultăți ați avut pe urmă...

— De fapt chiar dacă o sesizăm nu mai era timp să revenim — încercă profesorul o scuză.

— Să trecem la alte lecții.

Observațiile curg cu nemiluita.

— Asemenea scăpări la un profesor atît de bine pregătit ca dumneata?! Desigur nu-i nevoie să-ți demonstrez că ele îi incurcă pe elevi, îi nedumeresc, îi trag înapoi. Și asta are o atît de mare importanță pentru dezvoltarea dragostei față de obiectul pe care îl predai! Cum explici atitea scăpări, neglijențe sau nu știi cum să le numesc?

— Sint în general foarte obosit, tovarășe director — se plînge cu aer de martir profesorul Dornescu. Și oboseala, știți dv, se răzbină.

Profesorul era, în adevăr, foarte obosit. Lecțiile prau multe pe care le-a avut de pregătit și de susținut în ziua aceea, fuga de la o școală la alta, de la un elev la altul etc...

Era obosit. Și, așa cum spune, oboseala se răzbină...

Numai că nu știm de ce trebuie să se răzbină tocmai pe elevi (care, iată, sint acum în situația să-și ia și ei meditații) și nu pe profesorul lor, care o caută cu perseverență, știind că în spatele ei stau ascunse profituri materiale pe măsura lăcomiei lui.

A. C.

Elevii fotoamatori

De curînd, la Școala medie din Vatra Dornei s-a amenajat un laborator fotografic. O dată cu aceasta, cercul de fotoamatori al școlii, care cuprinde numeroși elevi, a dobîndit condiții din cele mai bune pentru a-și desfășura activitatea.

Elevii fotoamatori din Vatra Dornei și-au propus în planul lor de muncă realizarea unor obiective foarte atrăgătoare: scoaterea în fiecare lună a unei gazete de perete foto, care să popularizeze cele mai frumoase acțiuni ale școlii, întocmirea

unui album cu aspecte din activitatea instructiv-educativă, pregătirea unei expoziții cu fotografii de formatul tablourilor, cu care apoi se vor orna coridoarele și sălile de clasă etc.

Pornind cu inimă la lucru, tinerii fotoamatori au început să dea viață obiectivelor din plan. Astfel, gazeta foto se află la al doilea număr, pentru albumul școlar s-au strîns peste 100 de fotografii, iar primele tablouri pentru expoziție urmează să treacă la retuș. Membrii celor trei secții ale cercului — de fo-

„Sub îndrumarea profesoarei, totul devine limpede”. Fotografie realizată de fotoamatorii de la Școala medie din Vatra Dornei.

toreporteri, de laboranți și de albume-expoziții — așteaptă cu bucurie și nerăbdare zilele cînd sint programați la lucru, activitatea din cerc fiind deosebit de atractivă pentru ei.

R. DUMITRU
Vatra Dornei

În întîmpinarea unei aniversări

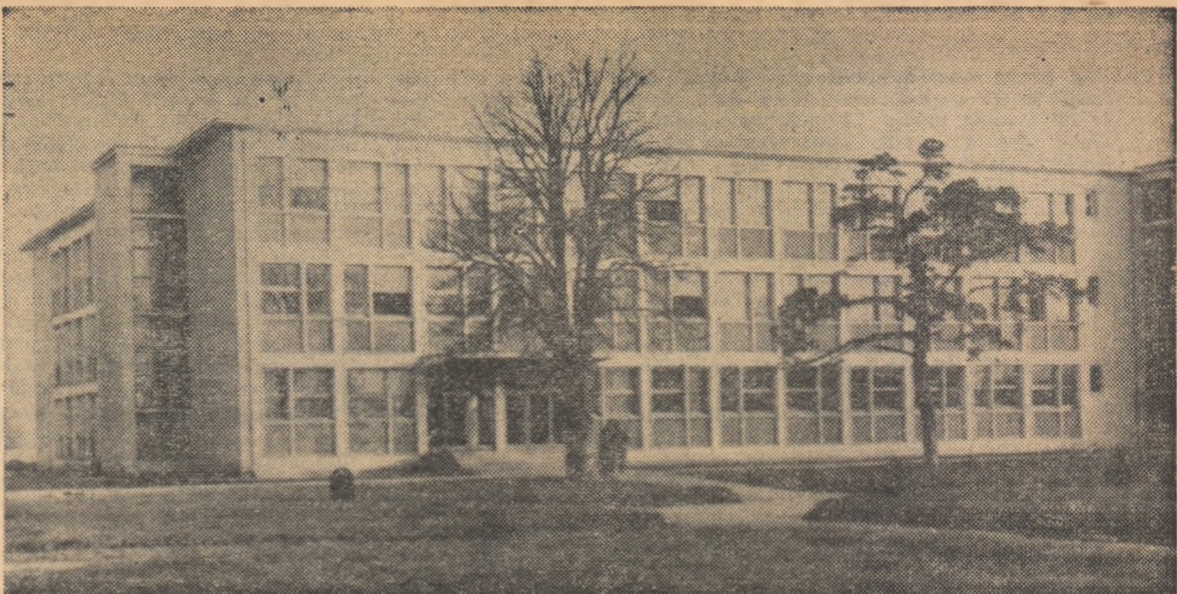
Școala medie nr. 23 „D. Bolintineanu” din București pregătește, într-un efort comun în care sînt cuprinși elevi, absolvenți, dascăli, părinți, popasul festiv al încheierii primului său deceniu de existență.

Creată în anii puterii populare, școala dispune, prin grija partidului, de un local nou, încăpător, cu o linie arhitecturală modernă, înzestrat cu tot ce este necesar pentru desfășurarea la un nivel ridicat a muncii instructiv-educative. Laboratoare de fizică și chimie, cabinet de geografie, sală de desen, sală de muzică etc. — toate stau la dispoziția profesorilor și elevilor pentru continua îmbunătățire a muncii lor. Ca urmare, în școală se desfășoară o activitate tot mai rodnică, atît la lecții cît și în afara lor. Desfășurarea lecțiilor în laboratoare, folosirea de către profesori a metodei frontale, cu realizarea experiențelor de către fiecare elev în parte la masa lui de lucru asigură o pregătire superioară, care se reflectă pozitiv în rezultatele obținute la examene.

Creșterea interesului elevilor pentru studiul fenomenelor naturii și societății este determinată nu numai de con-

ținutul lecțiilor, ci și de cel al activității în cercuri. De exemplu, în cercul tinerilor matematicieni au loc activități interesante, care includ discuțarea unor teme privitoare la ramurile noi ale matematicii, rezolvarea unor probleme mai complexe etc. Cercul meteorologic îi inițiază pe elevi, încă din clasa a VIII-a, în urmărirea atentă a fenomenelor climatice cu ajutorul micului observator instalat în curtea școlii. În mod deosebit contribuie la lărgirea culturii generale a elevilor cercul și cenaclul literar al școlii care, pe lîngă contribuția pe care o aduce la adîncirea cunoștințelor de literatură, realizează și un climat favorabil dezvoltării aptitudinilor creatoare ale elevilor.

Mărturie a strădaniilor și realizărilor obținute în școală stau și cuvintele calde, elogi-oase ale vizitatorilor din țară sau de peste hotare. Nu de mult, invitat la un simpozion consacrat operei sale, poetul Mihai Beniuc a scris în cartea de aur a școlii: „Mi-e greu să spun în citeva cuvinte bucuria de a fi fost în această școală nouă. Sentimentul meu este acela al omului care calcă cu

Localul Școlii medii „D. Bolintineanu”

BIBLIOGRAFIE

A apărut revista NATURA, seria BIOLOGIE, nr. 6, noiembrie-decembrie 1963

In sumar :

- H. Usehersohn : Unele aspecte ale vitalismului și mecanicismului în biologia contemporană.
- I. Lungeanu : Unele probleme ale evoluției regnului vegetal.
- E. A. Pora : Grădina botanică din Bogor-Indonezia (Kebun Raya-Indonezia).
- N. Nestorescu : Din viața și opera lui Ion Cantacuzino.
- A. Papadopol : Migrația păsărilor.
- T. Baicu, M. Hamar : Folosirea izotopilor radioactivi în domeniul ecologiei dăunătorilor culturilor și combaterii acestora.
- L. Kotaru : Organizarea unui laborator sau colț agricol la școlile de 8 ani din mediul sătesc (I).
- V. Vasiliu : Cultivarea cartofului dulce la Stațiunea republicană a tinerilor naturalști din Timișoara.
- I. Popescu : Cîteva lucrări efectuate cu elevii pe terenul experimental.
- E. Eliade : Bolile pomilor fructiferi și combaterea lor.
- I. Voichiu : Demonstrații și experiențe folosind materialul viu la lecțiile de zoologie (I).
- M. Serban : Cîteva aspecte din activitatea cercului „Micii naturalști”

grijă printre răsadirile ome-nești care vor vedea miine lumina comunismului și pe care le cultivă cu pricepere și gingășie grădinarii, profesorii de aici, oameni ai timpului nostru”.

Acum, școala întîmpină într-o atmosferă sărbătorească evenimentul aniversării unui deceniu de existență. Intregul colectiv și-a mobilizat eforturile în vederea obținerii unor noi succese la învățatură și în munca obștească.

VIORICA FARCAȘIU
MIRCEA HANDOCA

ÎN SPANIA FRANCHISTĂ

Analfabetism și ignoranță

Spania franchistă deține un record pentru care nimeni nu o invidiază. Este vorba de întietatea europeană a acestei țări în ce privește numărul analfabecilor.

Deși guvernul de la Madrid se încăpăținează de ani de zile să indice aceeași cifră de 2.700.000 de analfabeți totali, iar situația reală nu poate fi cunoscută cu exactitate, nu încapă nici o îndoială că Spania este una din puținele țări de pe continentul nostru unde analfabetismul ia proporții, în loc să scadă. Este un adevăr pe care nici măcar presa franchistă nu-l mai poate tăgădă. Cifra indicată oficial este mult inferioară celei reale, mai ales dacă ținem seama de faptul că nu există aproape nici o deosebire între un analfabet total și un așa-zăcut „alfabetizat” după „metodele moderne” introduse de autoritățile franchiste. Procedul de alfabetizare din Spania, apreciat de ministrul franchist al instrucțiunii publice drept „cel mai modern și mai original pe scară europeană”, constă într-un curs extrem de scurt (uneori de numai 20 zile) la care „alfabetizarea” se rezumă doar la învățarea pe de rost a citorva fraze din cartea de rugăciuni.

Pentru a întregi acest tablou sumbru vom cita cîteva cifre din „Anuarul statistic al Spaniei”: 80 la sută din copiii școlarizați nu termină decît cursul elementar, iar din totalul populației în vîrstă de peste 18 ani, numai 3,65 la sută posedă certificate de învățămînt mediu. În treacănt fie spus, cifrele de mai sus arată că nici măcar obligativitatea învățămîntului pentru copii între 6 și 12 ani nu este respectată, cu toate că durata de școlarizare din Spania impusă prin lege este cea mai scurtă din întreaga Europă.

Una din cauzele principale ale situației dezastruoase a învățămîntului public spaniol constă în totala lipsă de interes a regimului franchist față de nevoile culturale și științifice ale populației. Nu întîmplător alocațiile pentru învățămînt primar nu reprezintă decît 0,89 la sută din totalul cheltuielilor bugetare!

În asemenea condiții nu-i de mirare că profesiunea de învățător sau de profesor este, în Spania, una din profesiunile cele mai ingrate. Oficial, salariul lunar mediu al unui învățător ar fi de 2.100 de pesetas. Ce repre-

zintă însă această sumă ne-o mărturisesc aceleași surse oficiale: pentru o familie spaniolă mijlocie venitul lunar minim ar trebui să fie de 4.200 de pesetas, adică exact dublul sumei la care se ridică în mod oficial retribuția unui învățător. Dar chiar și această retribuție de mizerie este rareori încasată în întregime. Nu de mult, o serie întreagă de organe oficiale (Asociația directorilor grupelor școlare, Asociația inspectorilor din învățămîntul primar etc.) au adresat înaltelei autorități franchiste o scrisoare în care se spunea: „Profesorii preferă să-și caute alte ocupații, de valoare intelectuală inferioară, dacă ele le pot asigura o situație materială mai bună decît le oferă ceea ce primesc pe lună în calitate de profesori, sumă supusă și ea la tot felul de rețineri...”. Descriind pe larg greutățile materiale și morale ce le întîmpină la tot pasul personalul didactic din Spania, autorii scrisorii arată, între altele: „Indiscutabila inferioritate a tratamentului la care sînt supuși astăzi învățătorii din punct de vedere economic le creează o situație de depreciere socială, completată deseori cu umilințe rușinoase. Învățătorii nu au posibilitatea de a duce o viață acceptabilă, abstracție făcînd de acei mulți care nu-și pot acoperi măcar nevoile minime. Titlul de învățător a devenit în ochii societății un simbol al sărăciei, un subiect de bătaie de joc generală, provocînd învățătorilor o stare de înjosire și de iritare surdă”.

Faptul că semnatarii acestui document — care sînt, după cum o subliniază ei înșiși în preambulul scrisorii, adepți fideli ai regimului franchist — s-au văzut nevoiți de a redacta un asemenea act de acuzare constituie o dovadă concludentă a situației deplorabile în care se află învățămîntul public din Spania.

Dacă, pentru a-și asigura existența, personalul didactic de la orașe își caută de regulă un al doilea serviciu — în majoritatea cazurilor, o muncă manuală necalificată — învățătorii de la sate, lipsiți de această posibilitate, o duc și mai greu, mai ales că cei mai mulți dintre ei nu predau în satele lor natale, fiind puși în situația de a-și cheltui aproape tot ciștigul pentru plata chiriei.

Incercînd să rezolve într-un fel

lucrurile, guvernatorul provinciei Tarragona a emis un decret care interzice să se ceară învățătorilor o chirie ce depășește „70 la sută din salariul lor! O soluție și mai simplă a fost găsită de primarul din Alva, care a acordat printr-un decret toate posturile vacante de învățători preoților din această provincie. La rîndul lui, guvernul franchist a acordat prin lege autorităților comunale dreptul de a încredința posturile libere de învățători „unor persoane avînd un minimum de cultură”, astfel încît în multe școli sătești predau acum oameni care nu știu mai multă carte decît elevii lor.

Din imaginea deprimantă ce o oferă învățămîntul public din Spania se desprinde concluzia că autoritățile franchiste fac totul pentru a menține marea masă a populației într-o totală neștiință și incultură, încurajînd ignoranța și obscurantismul, pentru ca în felul acesta să poată mai lesne exploata și asupra. Este o practică veche, la care au recurs și recurg toate regimurile reacționare falite în încercările lor de a se menține la putere.

T. F.

SIMPOZION

Filiala din București a Societății de științe istorice și filologice din R.P.R. anunță simpozionul „Unirea Principatelor”, prezidat de prof. univ. Vasile Maciu, membru corespondent al Academiei R.P.R. Vor lua cuvîntul Dan Berindei, cercetător științific principal al Institutului de istorie al Academiei R.P.R., Viad Matei, lector la Institutul pedagogic, și Gheorghe Smarandache, profesor la Școala medie nr. 23. Simpozionul va avea loc vineri 24 ianuarie a.c., orele 18, în sala de comunicări a Muzeului de istorie a orașului București, Bdul. 1848 nr. 2. Intrarea liberă.

Abonați-vă la publicațiile Academiei R. P. R.

Studii de filozofie
Studii de psihologie
Studii și cercetări juridice
Revue des études sud-est européennes
Forschungen zur Volks-und Landeskunde
Limba romină
Studii și cercetări lingvistice
Cercetări de lingvistică — Cluj
Nyelv és irodalomtudományi közlemények — Cluj
Revista de istorie și teorie literară
Studii clasice

Studii — revistă de istorie
Anuarul Institutului de istorie — Cluj
Anuarul Institutului de istorie și arheologie — Iași
Studii și cercetări de istorie veche
Dacia. Revue d'archéologie et d'histoire ancienne
Studii și cercetări de istoria artei. Arta plastică
Studii și cercetări de istoria artei. Teatrul, muzică, cinematograf
Revista de etnografie și folclor

Concursuri

Universitatea din Timișoara, Bdul V. Pirvan nr. 4, anunță scoaterea la concurs a postului didactic de conferențiar, poziția 4 din statul de funcțiuni, disciplinele geometrie analitică și geometrie diferențială, catedra de geometrie, Facultatea de matematică-mecanică.

Persoanele care doresc să participe la concurs vor depune, în termen de o lună de la apariția prezentului anunț, la secretariatul Universității din Timișoara, Bdul V. Pirvan nr. 4, următoarele acte: copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent de studii superioare; copie legalizată de pe diploma de doctor sau de pe diploma de candidat în științe; lucrările științifice ale candidatului, într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activității profesionale și sociale a candidatului, eliberat de instituția în care acesta își are funcția de bază; memoriu de activitate didactică-științifică, semnat de candidat; autobiografie.

Institutul politehnic din Iași anunță ocuparea prin concurs a următoarelor posturi didactice:

1) conferențiar la catedra de hidraulică și mașini hidraulice, disciplina hidraulică;

2) șef de lucrări la catedra de teoria mecanismelor și organe de mașini;

3) șef de lucrări la catedra de industrii organice.

Cererile de înscriere se vor înainta, în decurs de o lună de la publicarea prezentului anunț, la rectoratul Institutului politehnic din Iași, Calea 23 August nr. 11, însoțite de următoarele acte: copie legalizată de pe diploma de doctor sau de candidat în științe; copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent de studii superioare; copie legalizată de pe atestatul de profesor sau conferențiar; lucrările științifice ale candidatului, într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activității profesionale și sociale, eliberat de instituția (întreprinderea) în care acesta își are funcția de bază; memoriu de activitate didactico-științifică, semnat de candidat; autobiografia.